

Krieger: Jeg vil ganske vist ikke sige Andet, end hvad der allerede er sagt; men da det ærede Medlem ved at omtale Forholdet i Anledning af den Dom, der nylig er bleven affagt, aabenbart stillede sig paa en saadan Maade, at han slet ikke tog Hensyn til, hvad det formentlig ved dette Spørgsmaal kommer an paa, vil jeg dog bede ham om at betænke, at hvad der var tvivlsomt i den omtalte Sag, var, ikke Lovgivningens Regler, men Anvendelsen af Lovgivningens Regler paa de faktiske Forhold, og det er den samme Banfælighed, som vil komme frem i saa mangfoldige andre Tilfælde, og som ingen tænkelig Lovgivning nogeninde kan fjerne. Det ærede Medlem maa ikke tro, at der nogeninde kan skrives Love, ved hvis Anvendelse der ikke opstaar Tvivl, og deraf følger, at den Omstændighed, at der kan være forstjellige Meninger om, til hvilket Resultat Lovene føre i et enkelt Domstolene forelagt Tilfælde, aldeles Intet beviser imod Rigtigheden af de gjældende Regler. Dette, som er en uimodsigelig Kjendsgjerning, har jeg dog lagt Mærke til er Noget, der volder Uklarhed i mange Tilfælde for den, der ikke er vant til at hysle med saadanne Sager. Det er den store Banfælighed ved Retsspleien. Det har ganske vist ved Siden af stor Bethydning, hvorledes Lovene ere affattede. Er der Noget, der volder Banfælighed ved Lovenes Anvendelse, saa er det den Fremgangsmaade, at man istedetfor at give sig af med Lovgivningens almindelige Regler tager et ganske lille Omraade og for dette giver specielle Regler, som paa et eller andet Punkt afvige fra Lovgivningens almindelige Grundsætninger. Derfor kan jeg ikke Andet end her følge den ærede Justitsminister, fordi jeg saa ofte har set, at naar man giver Regler for specielle Tilfælde uden at tage Hensyn til de almindelige Regler, hvorunder de høre, saa forøger man blot de Banfæligheder, som kunne møde ved Anvendelsen paa de Tilfælde, der forelægges Domstolene. Det kan gjerne være, at vor Lovgivnings almindelige Erstatningsregler i visse Retninger ere noget for snævre; ialtfald er der ikke den Frihed for vore Domstole til at fastsætte Erstatningens Størrelse og Art, som der er i adskillige fremmede Løde; men derfor gaar det dog ikke an, fordi der kommer et saadant

lille Lovforslag frem om Forhøielse af Hundeafgiften, saa at komme ind paa Spørgsmaalet om Erstatningsansvar i dets Almindelighed. Jeg tror, at det i saadanne Tilfælde er bedst at holde sig til den snævre Ramme, hvori Lovforslaget er forelagt. Gjør man ikke det, saa kommer man ind paa store Banfæligheder. Saa snart man rører ved et lille Punkt, vil man derved komme ind paa de almindelige Spørgsmaal, og saa kommer man ikke igjennem de specielle Banfæligheder. Det forekommer mig derfor rigtigt, ikke at gjøre for Meget af Sagen.

Formanden: Det ærede 6te Medlem for 9de Kredts har forlangt Ordet og skal ogsaa faae det; men jeg beder blot erindret, at vi ikke kunne komme nærmere ind paa den omtalte Høiesteretsdom, der ikke ligger for, men som ganske vist ogsaa blev berørt af den sidste ærede Taler.

Grifftrup: Jeg skal da kun ganske kortelig sige, at forsaavidt jeg opfattede den sidste ærede Taler ret, vare hans Udtalelser henvendte til mig. Hvis det er Tilfældet, maa det være mig tilladt at sige, at jeg skjønner, at denne Udtalelse har faaet en noget feil Adresse. Det var jo kun den ærede Ordførers Udtalelse, som jeg ganske kortelig hentydede til.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning, hvorved

1) Vædringsforslag under Nr. 2 af Udvalget til § 1:

§ 1, tredie og fjerde Linie, forandres Ordene: „til et Beløb af ikke under 10 og ikke over 30 Kr. aarlig for hver Hund“, saaledes: „for Hunde, der ikke ere større end en almindelig Sagthund, til et Beløb af ikke under 10 og ikke over 30 Kr. aarlig for hver Hund, for større Hunde til det Dobbelte af det for de mindre fastsatte Beløb. Herhen hørende Spørgsmaal om en Hunds Størrelse afgjøres af Politiet“

vedtoges enstemmig med 40 St.